RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 68.125 van 16 september 1997
in de zaak A. 45.630/XII-28.

In zake : 1. Marc GRYSPEERDT,
wonende te ANTWERPEN,
Stadswaag 11,
2. de b.v.b.a. CAVALLI JEWELS,
gevestigd te ANTWERPEN,
Stadswaag 11

tegen :

de stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de burgemeester.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Marc GRYSPEERDT en de b.v.b.a. CAVALLI JEWELS op 18 december 1991 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 6 december 1991 van de burgemeester van de stad Antwerpen waarbij aan de eerste verzoekende partij, exploitant van de herberg "La Dolce Vita", het bevel wordt gegeven "de exploitatie van de herberg te staken tussen 22 en 6 uur, op 20, 21 en 22 december 1991";

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur F. DE BUEL;

Gelet op de beschikking van 26 april 1996 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikking van 8 juli 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 september 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. GHYSELS die, loco Advocaat A. GUNZBURG verschijnt voor de verzoekende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt:

1.1. Marc GRYSPEERDT, eerste verzoeker, en zijn echtgenote Marina BUREI zijn beiden zaakvoerder van de b.v.b.a. CAVALLI JEWELS, de tweede verzoekende partij, die eigenares is van het handelsfonds van de herberg "La Dolce Vita" aan de Stadswaag, 11, te Antwerpen.

1.2. Op 6 maart 1991 geeft de burgemeester van de stad Antwerpen aan eerste verzoeker het bevel de exploitatie van de herberg te staken op 15, 16 en 17 maart 1991 tussen 22 en 6 uur. Die beslissing verwijst naar drie processen-verbaal van de stedelijke politie waarin nachtlawaai veroorzaakt door elektronische muziek werd vastgesteld op 9 maart 1990, op 29 november 1990 en op

21 februari 1991 en overweegt dat het nachtlawaai de openbare rust in het gedrang brengt.

1.3. Op 26 oktober 1991 om 2.00 uur stelt de politie opnieuw storend nachtlawaai, veroorzaakt door de muziekinstallatie van verzoekers herberg, vast. In het dienaangaande op 9 november 1991 opgestelde proces-verbaal wordt, onder de noemer "voorgaande vaststellingen, binnen de periode van 1 jaar", verwezen naar de eerder reeds geverbaliseerde feiten van 29 november 1990 en 21 februari 1991, alsook naar een vaststelling gedaan op 26 oktober 1991 om 0.20 uur.

Op voorstel van het hoofdcommissariaat van politie geeft de burgemeester van de stad Antwerpen op 27 november 1991, verwijzend naar vier processen-verbaal betreffende de bovenvermelde misdrijven, en om reden dat de openbare rust in het gedrang wordt gebracht, aan eerste verzoeker opnieuw het bevel om de exploitatie van de herberg te staken tussen 22 en 6 uur, nu op 6, 7 en 8 december 1991. Wegens laattijdige kennisgeving trekt de burgemeester op 6 december 1991 zijn besluit van 27 november 1991 in en neemt hij, met het thans bestreden besluit, een identieke beslissing voor de data 20, 21 en 22 december 1991.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen de burgemeester van de stad Antwerpen, de stad Antwerpen en het "Centraal bestuur- stad Antwerpen, 2e directie" als verwerende partijen hebben aangewezen; dat die verwerende partijen in hun memorie van antwoord opwerpen dat noch het centraal bestuur van de stad Antwerpen, noch de stad zelf betrokken kunnen worden in een geding dat gericht is tegen een beslissing van de burgemeester die genomen is op grond van de artikelen 133 en 135 van de nieuwe gemeentewet;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord stellen dat de bestreden

beslissing een uitdrukkelijke verwijzing bevat naar de stad Antwerpen en naar het centraal bestuur van de stad, zodat zij terecht deze twee partijen in de procedure betrokken hebben;

2.3. Overwegende dat de bestreden beslissing door de burgemeester van de stad Antwerpen genomen is op grond van de artikelen 133 en 135 van de nieuwe gemeentewet, die hem de bevoegdheid verlenen om politiewetten en verordeningen uit te voeren en aldus de concrete toepassing te verzekeren van de op de gemeente rustende verplichting om ten behoeve van de inwoners "te voorzien in een goede politie"; dat die persoonlijk aan de burgemeester toegekende bevoegdheid van hem weliswaar het orgaan maakt dat het best geplaatst is om voor de Raad van State de verdediging van zijn eigen beslissing op te nemen, maar dat dit niet belet dat hij die opdracht vervult als orgaan van de gemeente die als rechtspersoon de uiteindelijke verantwoordelijkheid draagt voor dat optreden; dat dezelfde rechtspersoon ook verantwoordelijk is voor de daden van zijn ambtenaren die zouden gesteld zijn ter uitoefening van een hun persoonlijk toegewezen bevoegdheid, zoals te dezen de beslissingen genomen door "het centraal bestuur van de stad"; dat in de voormelde zin de stad Antwerpen de enige is die terecht als verwerende partij in de zaak betrokken is;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partijen onder meer aanvoeren dat de bestreden beslissing op gebrekkige wijze gemotiveerd is; dat zij dienaangaande "ten stelligste ontkennen zich schuldig gemaakt te hebben aan nachtlawaai, laat staan het in gedrang brengen van de openbare rust"; dat zij uiteenzetten dat zij niet op de hoogte zijn van het bestaan en de inhoud van de processen-verbaal van 21 februari 1991 en 26 oktober 1991, dat de feiten vermeld in deze processen-verbaal nog niet aan de rechtbank voorgelegd zijn

zodat het daarin vermelde nachtlawaai niet bewezen is; dat zij vervolgens uiteenzetten dat "de enige feiten die tot dusverre aan de rechtbank werden voorgelegd" betrekking hebben op de gebeurtenissen waarop het proces-verbaal van 29 november 1990 betrekking heeft, maar dat de politierechtbank van Antwerpen in een vonnis van 14 mei 1991 "een vrijspraak over de hele lijn verleend heeft";

3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd is vermits zij "in de aanhef verwijst naar het feit dat uit meerdere processen-verbaal blijkt dat verzoekers zich plichtig schijnen te maken aan het veroorzaken van nachtlawaai" en vermits zij ook stelt dat de gedraging van de verzoekende partijen "de openbare rust in het gedrang (brengt)"; dat zij het optreden van de burgemeester gerechtvaardigd vindt vanuit de vaststelling dat de burgemeester, die belast is met het handhaven van de openbare orde, de verplichting heeft om, wanneer hij kan steunen op vaststellingen gedaan door een beëdigd ambtenaar, er onmiddellijk voor te zorgen dat de openbare rust niet meer verstoord wordt;

3.3. Overwegende dat de verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord nog stellen dat twee processen-verbaal die in de bestreden beslissing vermeld zijn "reeds gediend hebben voor de staving van het sluitingsbevel van 6 maart 1991" wat "manifest strijdig is met het algemeen principe ’non bis in idem’" en dat de eventuele dubbele vaststelling van nachtlawaai op 26 oktober 1991 in elk geval als een geheel moet behandeld worden zodat het duidelijk is dat het bestreden sluitingsbevel niet behoorlijk gemotiveerd is;

4. Overwegende dat de bestreden beslissing haar grondslag vindt in vier inbreuken van verstoring van de nachtrust waarover de politie van Antwerpen proces-

verbaal opgemaakt heeft; dat de verzoekende partijen betwisten dat zij een inbreuk hebben begaan; dat derhalve de vraag rijst of deze processen-verbaal een afdoende grondslag kunnen vormen voor de bestreden beslissing van de burgemeester;

4.1. Overwegende dat de verzoekende partijen ten onrechte stellen dat processen-verbaal waarover de strafrechter nog geen uitspraak heeft gedaan, door de burgemeester niet in aanmerking kunnen genomen worden als grondslag voor een administratieve maatregel ter beveiliging van de openbare rust en orde; dat het wel zo is dat het in die gevallen aan de burgemeester zelf toekomt om uit te maken welke waarde aan de vaststellingen van de verbaliserende ambtenaren mag worden gehecht;

Overwegende dat artikel 65 van het Strafwetboek niet van toepassing is op de administratieve overheid zodat zij niet de verplichting heeft om afzonderlijk gepleegde feiten op grond van de eenheid van opzet als een geheel te beschouwen;

4.2. Overwegende dat de bestreden beslissing verwijst naar een proces-verbaal opgemaakt voor feiten gepleegd op 29 november 1990; dat evenwel uit de door de verzoekende partijen voorgelegde gegevens blijkt dat de politierechtbank te Antwerpen met een in kracht van gewijsde gegaan vonnis van 14 mei 1991 de echtgenote van de eerste verzoekende partij vrijgesproken heeft omdat de feiten niet bewezen waren; dat derhalve de bestreden beslissing in dat proces-verbaal geen grondslag kan vinden;

Overwegende dat de bestreden beslissing twee keer verwijst naar het proces-verbaal nr. AN 000.22.103908/91; dat dit proces-verbaal opgemaakt is op 9 november 1991, dat het betrekking heeft op feiten gepleegd op 26 oktober 1991 om 02.00 uur, en dat

het enkel bij wijze van verwijzing naar "voorgaande vaststellingen, binnen de periode van 1 jaar" melding maakt van een gebeurtenis op 26 oktober 1991 om 00.20 uur; dat zodoende met betrekking tot de "vaststelling" van laatstgenoemde inbreuk geen bewijskrachtig gegeven voorligt dat, in acht genomen de ontkenning van de feiten door de verzoekende partijen, grondslag kan zijn voor de bestreden beslissing en dat het proces-verbaal alleen bewijskracht bezit wat de feiten van 26 oktober 1991 om 02.00 uur betreft;

Overwegende dat het proces-verbaal aangaande de feiten gepleegd op 21 februari 1991 reeds tot grondslag had gediend om op 6 maart 1991 aan de eerste verzoekende partij een tijdelijke sluiting van haar inrichting op te leggen; dat diezelfde feiten, op dezelfde wijze bekeken, niet een tweede keer de grondslag kunnen opleveren voor het opleggen van een nieuwe administratieve maatregel;

4.3. Overwegende dat een en ander tot het besluit leidt dat de verwerende partij uitsluitend in de in het proces-verbaal van 9 november 1991 gerelateerde feiten van 26 oktober 1991 om 02.00 uur een voldoende grondslag kon vinden voor de bestreden beslissing; dat de Raad van State, in acht genomen het gegeven dat de verwerende partij het nodig geacht heeft op gelijke wijze naar vier verschillende feiten te verwijzen, niet vermag in de plaats van de burgemeester die enkele grondslag voor afdoende te bevinden; dat het middel gegrond is;

5. Overwegende dat de overige rechtsmiddelen die in de uiteenzetting van de verzoekende partijen kunnen onderkend worden in geval van gegrondheid niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 6 december 1991 van de burgemeester van de stad Antwerpen waarbij aan Marc GRYSPEERDT, exploitant van de herberg "La Dolce Vita", het bevel wordt gegeven "de exploitatie van de herberg te staken tussen 22 en 6 uur, op 20, 21 en 22 december 1991".

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op achtduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien september 1900 zevenennegentig, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. DOMS. **J. BORRET.**